

Две песме – Мирослав Нинковић

ТОЧАК

Зауставио се точак дечијих колица,
шара на лопти се истегла
па брзо скупила
под ружиним трном,
рој ситних црних летњих мушица
лепио се за омот
слатке карамел бомбоне
бачен на травњак,
сунце је жмирклао,
људи су у пролазу,
гласови се сударају
уз прећутно извињење,
шкрипе дрвена степеништа
у јефтиним хотелима
са избледелим зеленим засторима,
довољно тканим
да пригуше уздахе,
а довољно прозирним
да се назре туга
док се свлачи и оголи,
празан филцани шешир,
празне изврнуте боце,
празна прича посвађалих супружника,
пун месец који се намешта
као уображена звезда вечери

и ноћног неба,
сањива замка за знојаве дланове,
влажне усне и климава обећања
припијена у чврсти стисак.
Гули се у ролни дрвена оловка
под оштрицом резача,
лист је пресавијен
и чека
да и овај дан забележим.
Зауставио се точак дечијих колица
и
мислио сам једино на тебе.

СВЕТАЦ

Хеј мама,
лепе се прсти
за смрзлу расклиману кваку,
а мрежица иња
развукла се дуж наше капије.
Новембар се забелео рано,
димњаци подупиру небо,
по које светло
титра у прозорима
и никога
само вече за пут приковано зебе
остављено онако како је и пало.
Отац није ту
да налије,
причај ми мама
док се хлади у дубокој чинији

бистра, жута супа,
па нико не сипа
ни ти,
ни ја.
А очешљан сам мама,
имам нов пуловер,
и браон сомотске панталоне,
и ћутаћу док други говоре
за столом,
и склањаћу се,
бити тамо где ми је место,
и нећу тражити што није моје,
и чекаћу да наиђе права,
и остарио сам и ја мама.
Причај,
јер је само тишина
заузела места,
сећаш ли се смеха,
свих нас у твојем плавом оку
и свеца му нашег
када ни он више не може
у овој Митровданској вечери
да се сети наших лица,
адресе на коју треба да стигне,
и за уштирканим белим столњаком окупи,
па да ти,
као бришући руке о кецељу,
стављајући још једно дрво у ватру
под сјајем пламена
изговориш имена своје лепе деце,
још само једном.
Причај ми мама...